

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.**

przeciwko **I. P. i W. S.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 11 000 złotych (jedenaście tysięcy);

II. oddala powództwo w stosunku do pozwanej I. P.;

III. zasądza od pozwanego W. S. na rzecz powoda (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 50 161,22 złotych (pięćdziesiąt tysięcy sto sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 31 873,69 złotych za okres od dnia 23 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 31 873,69 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 7 101,96 złotych za okres od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 101,96 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 11 185,57 złotych za okres od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 11 185,57 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

IV. zasądza od pozwanego W. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 4 382 złotych, złotych (cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 sierpnia 2015 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych I. P. i W. S. – wspólników spółki cywilnej (...), W. S. kwoty 61 161,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 42 873,69 złotych za okres od dnia 23 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, 7 101,96 złotych za okres od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz 11 185,57 złotych za okres od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu z tworzyw sztucznych elementów przeznaczonych do produkcji rolet okiennych. W ramach prowadzonej działalności powód pozostawał z pozwanymi w stałych stosunkach gospodarczych i sprzedawał im wyprodukowane elementy. Sprzedaż następowała na podstawie zamówień pozwanych i wystawionych w związku z tym faktur VAT z odroczonym terminem płatności. Powód tytułem zrealizowanych zamówień wystawił trzy faktury VAT: numer (...) na kwotę 159 083,33 złotych, na poczet której pozwani zapłacili kwotę 116 209,64 złotych (do zapłaty pozostała zatem kwota 42 873,69 złotych), numer (...) na kwotę 7 101,96 złotych, która nie została uregulowana przez pozwanych oraz fakturę VAT numer (...) na kwotę 11 185,57 złotych, która także nie została uregulowana przez pozwanych ani w całości, ani w części.

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 11 000 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, z uwagi na uiszczenie tej należności przez pozwaną I. P..

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 10 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e1650341/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwani I. P. i W. S. domagali się oddalenia powództwa wskazując, że prowadzą działalność gospodarczą, której przedmiotem jest produkcja oraz sprzedaż wyrobów tekstylnych w postaci rolet i mini rolet okiennych. Pozwani podnieśli, że otrzymywany od powoda towar wykorzystali do produkcji rolet, które miały być dostarczane do odbiorców końcowych, m.in. (...) Spółki Akcyjnej. Pozwani niezwłocznie po otrzymaniu zamówienia od tego podmiotu, skontaktowali się z powodem i złożyli zamówienie na komponenty niezbędne do realizacji umowy z tym kontrahentem. Towar dostarczony przez powoda, a wynikający z faktur VAT stanowiących podstawę żądań pozwu, miał zostać w całości wykorzystany do produkcji rolet w celu wywiązania się przez pozwanych ze zobowiązań wobec tego kontrahenta. Pozwani wskazywali powodowi, że wymagają od niego towaru najwyższej jakości i powód zobowiązał się taki towar dostarczyć. Pozwani podali, że wbrew zapewnieniom, jakość dostarczonego przez powoda towaru nie pozwalała pozwanym na wyprodukowanie towaru odpowiedniej jakości. Pozwani po odebraniu dostarczonego towaru dostrzegli, że jakość wykonania zamówionych elementów jest niska, co sprawiało, że ich użyteczność dla pozwanych również była znikoma. W ocenie pozwanych wykonanie umowy przez powódkę było wadliwe, a dostarczony towar niezgodny z zapotrzebowaniem pozwanych. W związku z tym pozwani dokonali stosunkowego obniżenia należności przysługujących powodowi z faktur VAT będących podstawą żądań pozwu. Tym samym, z łącznej kwoty 177 370,86 złotych wynikającej z przedmiotowych faktur VAT, pozwani dokonali na rzecz powoda zapłaty kwoty 116 209,64 złotych, co stanowi realną wartość dostarczonego przez niego towaru.

W związku ze skutecznym wniesieniem przez pozwanych I. P. i W. S. sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 10 września 2015 roku, postanowieniem z dnia 28 października 2015 roku sprawę przekazano do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. P. i W. S. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...), W. S. z siedzibą w G..

Przedmiotem ich działalności jest m.in. produkcja oraz sprzedaż wyrobów tekstylnych w postaci rolet okiennych.

niesporne

W ramach prowadzonej działalności I. P. i W. S. pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M., od której przez okres około 7 lat nabywali elementy z tworzyw sztucznych niezbędne do produkcji rolet okiennych. Sprzedaż tych elementów następowała na podstawie zamówień składanych przez I. P. i W. S. oraz wystawianych przez producenta faktur VAT z odroczonym terminem płatności.

niesporne, a nadto: zestawienie sprzedaży dla kontrahenta – k. 54-56 akt, ugoda – k. 57-58 akt, zeznania świadka K. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 31 sierpnia 2017 roku – k. 197-198 akt (zapis cyfrowy 00:02:52-00:18:18)

Wadliwość dostarczonych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. komponentów zdarzała się sporadycznie, były to pojedyncze przypadki.

I. P. i W. S. nie składali reklamacji tych elementów w 2014 roku.

zeznania świadka K. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 31 sierpnia 2017 roku – k. 197-198 akt (zapis cyfrowy 00:02:52-00:18:18)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. z tytułu zrealizowanych na rzecz I. P. i W. S. zamówień wystawił m. in. faktury VAT:

- numer (...) z dnia 23 października 2014 roku na kwotę 159 083,33 złotych, z terminem płatności do dnia 22 listopada 2014 roku, która to faktura została spłacona w kwocie 116 209,64 złotych,
- numer (...) z dnia 24 października 2014 roku na kwotę 7 101,96 złotych, z terminem płatności do dnia 23 listopada 2014 roku,
- numer (...) z dnia 27 października 2014 roku na kwotę 11 185,57 złotych, z terminem płatności do dnia 26 listopada 2014 roku.

faktury VAT – k. 59-61 akt, potwierdzenie salda – k. 62 akt

Pismem z dnia 14 sierpnia 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wezwał I. P. o W. S. do zapłaty należności wynikających m. in. z powyższych faktur VAT.

ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z propozycją ugody oraz potwierdzenia nadania – k. 63-65 akt

W dniu 23 czerwca 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zawarła z I. P. ugodę w przedmiocie ratalnej spłaty m. in. należności objętych niniejszym postępowaniem, z ostatecznym terminem spłaty do dnia 10 grudnia 2017 roku.

ugoda – k. 126-127 akt

I. P. zapłaciła (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 11 000 złotych.

niesporne

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną oraz na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów

przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd nie odmówił wiary dokumentowi w postaci potwierdzenia salda na dzień 17 czerwca 2015 roku (k. 62 akt), uznając go za wiarygodny. Dokument ten był wprawdzie kwestionowany przez pozwanego W. S. w zakresie autentyczności znajdującego się na nim podpisu pozwanego, aczkolwiek nie budziło wątpliwości Sądu, że nie jest to dokument podpisany nazwiskiem pozwanego. Jednocześnie pozwany kwestionował również, ażeby dokument ten został podpisany przez księgowego spółki, który nosi nazwisko S. i nie składa podpisu od pieczętką, jako że na potwierdzeniu salda można, zdaniem pozwanego, odczytać inne nazwisko. Sąd twierdzenia pozwanego uznał w tym zakresie za zupełnie gołosłowne, na ich potwierdzenie bowiem pozwany nie przedstawił żadnych dowodów, choćby w postaci zeznań owego księgowego, czy dowodu z opinii biegłego sądowego w zakresie badania pisma ręcznego, mając także na uwadze, że podpis nie musi odzwierciedlać pełnego brzmienia nazwiska, a także, że pozwany nie kwestionował upoważnienia tej osoby do podpisywania takich dokumentów. Jakkolwiek świadek K. P. potwierdził wysokość wskazanego tam salda w rozrachunkach z powodem, niemniej jednak Sąd miał na uwadze, że dokument ten ostatecznie nie miał znaczenia dla ustalenia okoliczności spornych w niniejszej sprawie, której przedmiotem nie było dochodzenie całej kwoty stwierdzonej w tym dokumencie, a jedynie kwoty z przedłożonych przez powoda faktur VAT numer (...) z dnia 23 października 2014 roku na kwotę 159 083,33 złotych, z terminem płatności do dnia 22 listopada 2014 roku, która to faktura została spłacona w kwocie 116 209,64 złotych (co przyznał pozwany W. S.), numer (...) z dnia 24 października 2014 roku na kwotę 7 101,96 złotych, z terminem płatności do dnia 23 listopada 2014 roku i numer (...) z dnia 27 października 2014 roku na kwotę 11 185,57 złotych, z terminem płatności do dnia 26 listopada 2014 roku.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej I. P. oraz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M., albowiem pozwana i osoby uprawnione do reprezentowania powoda, mimo prawidłowego wezwania, nie stawily się na rozprawę bez usprawiedliwienia. Jednocześnie, mając na uwadze fakultatywność dowodu z przesłuchania stron i uznając, że nie zachodzą okoliczności, o jakich mowa w art. 299 k.p.c. Sąd pominął również dowód z przesłuchania pozwanego W. S..

Zgodnie z treścią art. 242 k.p.c. jeżeli postępowanie dowodowe napotyka przeszkody o nieokreślonym czasie trwania, Sąd może oznaczyć termin, po upływie którego dowód ten może być przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2017 roku oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. P., albowiem świadek ten mimo dwukrotnego wezwania i ukarania grzywną w trybie art. 274 k.p.c. nie stawil się na rozprawę, a jak wynikało z oświadczenia ojca świadka – K. P., świadek ten przebywa za granicą (z uwagi na powyższe Sąd postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2017 roku uchylił zarządzone przymusowe doprowadzenie tego świadka).

Odnoszą się do zeznań świadka K. P. Sąd uznał je za wiarygodne w całości i oparł się na nich ustalając, że strony współpracowały ze sobą kilka lat, w czasie których reklamacje dostarczonych przez powoda elementów zdarzały się sporadycznie i były to pojedyncze przypadki. Świadek ten (będący pełnomocnikiem pozwanej I. P. w zakresie prowadzonej przez nią działalności gospodarczej) zeznał również, że w roku 2014 nie były składane żadne reklamacje, zwłaszcza komponentów dostarczonych przez powoda pozwanym do produkcji rolet na zamówienie właściciela sieci sklepów (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., od którego otrzymali umówione wynagrodzenie w całości, bez żadnych potrąceń, czy kar umownych. Świadek ten potwierdził także saldo w rozrachunkach z powodem, jako że saldo właśnie w tej wysokości przedstawiał mu księgowy spółki.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych I. P. i W. S. – współników spółki cywilnej (...), W. S. kwoty 61 161,22 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 42 873,69 złotych za okres od dnia 23 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, 7 101,96 złotych za okres od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz 11 185,57 złotych za okres od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, swoje roszczenie wywodząc z łączącej strony umowy sprzedaży komponentów do produkowanych przez pozwanych rolet okiennych, faktu wykonania umowy oraz braku zapłaty przez pozwanych za dostarczony im towar. Podstawę prawną roszczenia stanowi zatem przepis art. 535 k.c., zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 11 000 złotych z uwagi na jej uiszczenie przez pozwaną I. P., a w związku z tym, że połączone było to ze zrzeczeniem się roszczenia, zgoda pozwanych na dokonanie tej czynności nie była wymagana.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrył się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Uznając zatem, iż czynność powoda jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu (punkt I wyroku).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w stosunku do pozwanego W. S., zaś podlegało oddaleniu w stosunku do pozwanej I. P..

Jak wynikało z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w dniu 23 czerwca 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zawarł z pozwaną I. P. ugodę w przedmiocie ratalnej spłaty m. in. należności objętych niniejszym postępowaniem.

Uгода zawarta przez powoda z pozwaną I. P. polegała na ustaleniu wysokości zobowiązania pozwanej (połowa zaległości) i rozłożeniu go na raty, z ostatecznym terminem spłaty do dnia 10 grudnia 2017 roku. W ocenie Sądu uгода ta miała charakter umowy nowacyjnej w rozumieniu art. 506 k.c., prowadziła bowiem do zmodyfikowania treści łączącego strony stosunku prawnego poprzez zmniejszenia rozmiaru długu pozwanej oraz rozłożenie go na raty, co spowodowało, że wierzyciel prolongował dłużnikowi termin spełnienia świadczenia, które staje się wymagalne w dacie określonej w ugodzie. Przed jego nadejściem powód – wierzyciel nie może więc zasadnie domagać się wykonania obowiązku, tym bardziej, że z treści tej ugody nie wynika, ażeby jej niewykonanie w terminach w niej wskazanych powodowało nieważność jej postanowień.

Z powyższych względów jako przedwczesne, na podstawie art. 917 k.c. w zw. z art. 506 k.c. w zw. z art. 457 k.c. powództwo podlegało oddaleniu w stosunku do pozwanej I. P. (punkt II wyroku).

Jednocześnie wskazać należy, iż fakt uznania roszczenia przez pozwaną I. P. w ugodzie zawartej z powódką w dniu 23 czerwca 2016 roku pozostaje bez wpływu na sytuację prawną pozwanego W. S. jako współdłużnika solidarnego, który nie dokonał tej czynności z wierzycielem – powodem. Przepis art. 371 k.c. wyraża bowiem zasadę, że w czasie trwania stosunku obligacyjnego dłużnik solidarny nie może swoim działaniem lub zaniechaniem pogorszyć sytuacji prawnej

pozostałych współdłużników, a zatem uznanie długu przez jednego z dłużników jest skuteczne wyłącznie w stosunku do tego dłużnika, który uznania dokonał, a nie w stosunku do pozostałych współdłużników.

W niniejszej sprawie poza sporem było, że strony postępowania łączyły kolejno zawierane, na podstawie zamówień składanych przez pozwanych, umowy sprzedaży elementów z tworzyw sztucznych niezbędnych do produkowanych przez pozwanych rolet okiennych, jak i okoliczność wykonania tych umów przez powoda poprzez dostarczenie zamówionych elementów. Wobec jednakże zarzutu pozwanego W. S. dotyczącego złej jakości sprzedanych komponentów, sporna stała się okoliczność istnienia wad przedmiotu umowy oraz przysługiwania pozwanemu możliwości obniżenia zapłaty za dostarczone mu produkty z powodu wad rzeczy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzuty pozwanego W. S. dotyczące wadliwości elementów do produkcji rolet dostarczonych przez powoda nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym.

Jak zeznał bowiem świadek K. P. – pełnomocnik pozwanej I. P. – współnika spółki cywilnej, strony współpracowały ze sobą kilka lat, zaś wadliwe elementy występowały sporadycznie, nie były składane z powyższego tytułu żadne reklamacje powodowi, jak też żaden kontrahent pozwanych z tytułu wadliwości wytworzonych rolet, w tym wadliwości elementów dostarczonych przez powoda, nie dokonał obniżenia należnego pozwanym wynagrodzenia.

W tej sytuacji zarzuty podnoszone przez pozwanego W. S. odnośnie wad elementów z tworzyw sztucznych dostarczonych przez powoda uznać należało za gołosłowne i nie mające pokrycia w materiale dowodowym oraz stanowiące obraną przez pozwanego linię obrony przed dochodzonym roszczeniem.

Niezależnie od powyższego, wskazać należy, że nawet gdyby komponenty do rolet dostarczone pozwanym przez powoda posiadały wady (co jednakże nie w ocenie Sądu nie znajduje w żadnej mierze potwierdzenia w zgromadzonych dowodach), zarzuty pozwanego W. S. i tak byłyby nieskuteczne wobec żądania pozwu. Wskazać bowiem należy, że w rozpoznawanej sprawie z uwagi na datę zawarcia umów będących przedmiotem sporu – październik 2014 roku, zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz. U. z 2014 roku, poz. 827), która weszła w życie z dniem 25 grudnia 2014 roku, zgodnie bowiem z treścią art. 51 tej ustawy – do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z treścią art. 556 § 1 k.c. (w brzmieniu sprzed powyżej wskazanej nowelizacji) sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę zmniejszającą jej wartość lub użyteczność ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub z przeznaczenia rzeczy, jeżeli rzecz nie ma właściwości, o których istnieniu zapewnił kupującego, albo jeżeli rzecz została kupującemu wydana w stanie niezupełnym (rękojnia za wady fizyczne).

Jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jeżeli kupujący żąda obniżenia ceny z powodu wady rzeczy sprzedanej, obniżenie powinno nastąpić w takim stosunku, w jakim wartość rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad (art. 560 k.c.).

W myśl natomiast art. 568 § 1 k.c. uprawnienia z tytułu rękojmi za wady fizyczne ruchomości wygasają po upływie roku licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana, przy czym upływ powyższego terminu nie wyłącza wykonania uprawnień z tytułu rękojmi, jeżeli sprzedawca wadę podstępnie zataił. Zgodnie natomiast z § 3 tego przepisu zarzut z tytułu rękojmi może być podniesiony także po upływie powyższego terminu, jeżeli przed ich upływem kupujący zawiadomił sprzedawcę o wadzie.

Stosownie natomiast do treści art. 563 § 1 k.c. kupujący traci uprawnienia z rękojmi za wady fizyczne rzeczy, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca od jej wykrycia, a w wypadku gdy zbadanie rzeczy jest w danych stosunkach przyjęte, jeżeli nie zawiadomi sprzedawcy o wadzie w ciągu miesiąca po upływie czasu, w którym przy zachowaniu należytej staranności mógł ją wykryć.

Przy sprzedaży, w której obydwie strony umowy są przedsiębiorcami, kupujący obowiązany jest zbadać rzecz w czasie i sposób przyjęty dla rzeczy danego rodzaju i zawiadomić niezwłocznie sprzedawcę o dostrzeżonej wadzie. Jeśli zaś wada wyszła na jaw później, niezwłocznie po jej wykryciu. Brak zawiadomienia we właściwym czasie powoduje utratę uprawnień z tytułu rękojmi (§ 2).

Istota wprowadzenia tzw. terminów reklamacyjnych sprowadza się do uzależnienia skutecznej realizacji roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne od zachowania przez uprawnionego aktów staranności, pod rygorem utraty uprawnień. Chodzi tu mianowicie o terminowe powiadomienie podmiotu odpowiedzialnego o wadzie oraz w przypadku stosunków pomiędzy osobami prowadzącymi działalność gospodarczą także o terminowe zbadanie jakości otrzymanej rzeczy. Podstawowym aktem staranności jest terminowe zawiadomienie zobowiązanego z tytułu rękojmi o ujawnieniu się wady. Przy czym, w stosunkach pomiędzy profesjonalistami – osobami prowadzącymi działalność gospodarczą – na uprawnionego zostały nałożone w tym zakresie bardziej rygorystyczne wymogi. Powinien on bowiem zbadać rzecz w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju, a następnie zawiadomić zobowiązanego o dostrzeżonej wadzie – niezwłocznie. W sytuacji, gdy wada wyszła na jaw później uprawniony powinien zawiadomić o niej niezwłocznie po jej wykryciu. Powyższy niedookreślony zwrot – „niezwłocznie” powinien być oceniany *in concreto*, tzn. w realiach konkretnej sprawy przy uwzględnieniu jej wszystkich okoliczności faktycznych. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu przez termin „niezwłocznie” należy rozumieć czas potrzebny do sporządzenia i przesłania zawiadomienia o wadzie, przy czym podnosi się nadto, że nie powinien on przekraczać 14 dni.

Jakkolwiek, co jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia – odnośnie wad towaru, nie znalazło to potwierdzenia w materiale dowodowym, to wskazać należy, że pozwany W. S. nie powoływał się również na złożenie powodowi jakiegokolwiek oświadczenia o obniżeniu ceny z powodu wad rzeczy sprzedanych w terminie roku od dnia, kiedy rzeczy zostały mu wydane, ani nie wskazywał, iż przed upływem tego terminu zawiadomił sprzedawcę o wadzie.

W judykaturze przyjmuje się natomiast, że ustanowione w powyższych przepisach terminy reklamacyjne jako terminy do dochodzenia roszczeń z tytułu rękojmi za wady fizyczne mają charakter terminów prekluzyjnych, po upływie których roszczenia te wygasają (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 05 lipca 2002 roku, sygn. akt III CZP 39/02, OSNC 2003/6/78 oraz w wyroku z dnia 23 października 2003 roku, sygn. akt V CK 343/02, Monitor Prawniczy 2005/23/1198).

Tymczasem pozwany W. S. po raz pierwszy żądanie obniżenia ceny wyartykułował dopiero w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2016 roku, zatem już po upływie wyżej wskazanego terminu, umożliwiającego skuteczne powoływanie się na uprawnienia z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, tym bardziej, że nie wykazał nie tylko, że niezwłocznie zawiadomił powoda o dostrzeżonych wadach, co również wyłącza możliwość skutecznego powoływania się w toku niniejszego procesu na wady rzeczy sprzedanej, ale nawet nie wykazał, że w ogóle zawiadomił powoda do momentu procesu o wadach sprzedanych mu rzeczy.

Wobec zatem nie wykazania przez pozwanego W. S., że dochował on terminów reklamacyjnych określonych przepisami prawa, pozwany utraciłby i tak możliwość skutecznego powoływania się na uprawnienia z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej (nawet gdyby one istniały, co jednakże nie zostało w sprawie wykazane).

Niezależnie od powyższego podnieść należy także, że zgłoszony przez pozwanego zarzut obniżenia ceny wadliwych rzeczy nie zasługiwałby na uwzględnienie również z powodu nieudowodnienia jego wysokości.

Podkreślić bowiem należy, że stosownie do art. 560 § 3 k.c. należna sprzedawcy cena mogłaby zostać zmniejszona wyłącznie w stosunku, w jakim wartość rzeczy wolnej od wad pozostaje do jej wartości obliczonej z uwzględnieniem istniejących wad, zmniejszających jej wartość lub użyteczność. Ciężar wykazania wysokości kwoty, o którą cena za sprzedane przez powoda towary mogłaby zostać obniżona, spoczywał na kupującym – pozwanym, zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodowego wynikającymi z art. 6 k.c. Ustalenie zakresu możliwego obniżenia ceny wymagało zaś wiadomości specjalnych, a zatem przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego, o co pozwany nie wnosił. Zauważyć należy, że żądanie obniżenia ceny wadliwych rzeczy nie ma charakteru odszkodowawczego,

zaś jego istotą jest przywrócenie ekwiwalentności wzajemnych świadczeń. Dlatego też, strona powołująca się na taki zarzut, winna wykazać nie tylko, że żądanie obniżenia ceny jest uzasadnione, ale również, że jest uzasadnione w określonym stosunku do ceny umówionej. W okolicznościach analizowanej sprawy twierdzenia pozwanego co do konieczności obniżenia ceny produktów dostarczonych przez powoda o kwotę dochodzoną niniejszym pozwem pozostawały całkowicie gołosłowne.

Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2017 roku pozwany W. S. podniósł zarzut niemożności ustalenia, czy wskazane na potwierdzeniu salda saldo rozrachunków stron jest poprawne, z uwagi na brak dokumentacji księgowej przekazanej do kontroli. Tymczasem, jak wskazał świadek K. P., kontrola skarbową przeprowadzana była w kwietniu – maju 2017 roku, a następnie dokumentacja księgowa została zwrócona. W tej sytuacji mając na uwadze, iż postępowanie prowadzone jest od 2 lat, zarzut pozwanego uznać należało za dalece spóźniony i gołosłowny, zaś oczekiwanie pozwanego na odroczenie rozprawy z tego powodu za mające jedynie na celu jedynie przedłużenie postępowania, tym bardziej, że przedmiotem procesu nie była kwota wynikająca z rozliczenia salda, a wynikająca z trzech wskazanych w pozwie faktur VAT.

Podobnie Sąd uznał odnośnie kwestionowania przez pozwanego na ostatniej rozprawie istnienia będących przedmiotem sporu faktur VAT i ich wysokości, tym bardziej, że mimo zobowiązania, pozwany W. S. nie złożył rejestru zakupów za wskazane okresy, co Sąd ocenił po myśli art. 233 § 2 k.p.c. uznając, zgodnie z zastrzeżonym przy zobowiązaniu rygorem, za przyznaną okoliczność, że faktury VAT będące przedmiotem niniejszego procesu zostały ujęte w tym rejestrze i zaksięgowane. Pamiętać również należy o tym, że w niniejszej sprawie, pozwany W. S. w sprzeczności od nakazu zapłaty wskazywał, że wykonanie umowy przez powoda było wadliwe – elementy były niskiej jakości, a dostarczony towar niezgodny z zapotrzebowaniem pozwanych, w związku z czym pozwani dokonali stosunkowego obniżenia należności przysługujących powodowi z faktur VAT będących podstawą żądań pozwu. Tym samym, z łącznej kwoty 177 370,86 złotych wynikającej z przedmiotowych faktur VAT, pozwani dokonali na rzecz powódki zapłaty kwoty 116 209,64 złotych (na co wskazywał również powód), a co stanowi, w ocenie pozwanego, realną wartość dostarczonego przez powoda towaru. W tej sytuacji późniejsze, już na etapie mowy końcowej, kwestionowanie w ogóle istnienia tych faktur uznać należało niewątpliwie za spóźnione, gołosłowne i nieskuteczne.

Biorąc za podstawę powyższe rozważania, Sąd w punkcie III wyroku, na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził od pozwanego W. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. kwotę 50 161,22 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 31 873,69 złotych za okres od dnia 23 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 31 873,69 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 7 101,96 złotych za okres od dnia 24 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7 101,96 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 11 185,57 złotych za okres od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 11 185,57 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę (za którą uważa się również pozwanego zaspakajającego dochodzone roszczenie po wytoczeniu powództwa) obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powódkę wyniosły 4 382 złotych, w tym opłata sądowa od pozwu w kwocie 765 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz kwota 3 600 złotych z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalona w oparciu o § 2 ust. 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zmianami).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 11 września 2017 roku